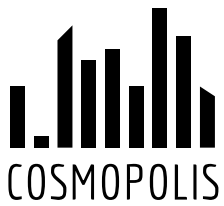

VZPOMÍNKY PLNÉ VŮNÍ

*Fiona
Schneiderová*

*Fiona
Schneiderová*

**VZPOMÍNKY
PLNÉ VŮNÍ**

Přeložila Lucie Libovická

Copyright © Fiona Schneider, 2024

First published as THE PARIS AFFAIR in 2024 by Michael Joseph. Michael Joseph
is part of the Penguin Random House group of companies.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Lucie Libovická, 2025

Cover photo © Magdalena Russocka / Trevillion Images

ISBN 978-80-271-5200-1

Prolog

Lisette

Srpen 1942 – Paříž

Lisette zavřela dveře a přitiskla čelo na dřevo. V úzké chodbě bytu byla tma. Kůže jí dosud voněla po Christophově kolínské – s dřevitým kouřovým nádechem a bergamotem. V ústech jí přetrvávala chuť posledního polibku, vřelého a plného touhy..., ale teď byl pryč.

Její snění přerušil výbuch bomby. Musí rychle přemýšlet. Christoph se vrátí ještě před rozbřeskem, aspoň jí to slíbil. Zvedla tašku a nádobu s *Eintopf mit Bohnen und Kartoffeln*¹, prošla bytem, a když míjela dveře do ložnice, odvrátila pohled. Ale její tělo si všechno pamatovalo: teplo jeho kůže, jeho rty, jež jí klouzaly po těle níž a níž.

Lisette vydechla. Vzpomínat ničemu nepomůže. Zklidnila dech. Na tyto okamžiky je přece vycvičená. V podobných situacích není čas na emoce, a právě city ji přivedly do téhle šlamastyky.

V obývacím pokoji chytla chvějícími se prsty zatemňovací závěs a od táhla ho ke straně. Střechy se v měsíčním světle perleťově leskly. Nízko na obloze přeletěla formace letadel. Našla pohledem zdroj zvuku, letadla mířila na západ, směrem na Boulogne-Billancourt. Vybuchla další bomba, tentokrát hlasitěji. Trhla sebou a rozbušilo se jí srdce. Nepřirozené záblesky rozjasnily nebe. Moc času už nezbyvá.

Dveře kuchyně se otevřely. Zavrzaly, a to ji vylekalo. Ve dveřích stál mladý muž s hustými vlasy. Oddechla si. Samozřejmě, Jacques. Zapomněla na to, že je tady. Když ho onehdy krátce zahlédla, připadal jí mladší, teď odhadovala, že je mu něco přes dvacet. Přišel k oknu, mírně kulhal.

¹ Ajntopf s fazolemi a brambory (pozn. překl.)

„Co budeme dělat?“ zašeptal francouzsky.

Položil svou otázku hlubokým hlasem, ve kterém však zaznamenala chvění. Lisette si vzpomněla na tu účtenku. „Jacquesovi M.“ Christoph mu pomohl dostat se do bezpečí. Nemůže ho tu nechat.

„Jsi dost silný na delší cestu?“ zeptala se.

Jacques vypnul hruď. „Jasně.“

„V tom případě bychom měli odejít,“ řekla. „*Maitenant*.“² Když ta slova vyslovila nahlas, uvědomila si, jak moc jsou pravdivá.

Rychle počítala. Ve spíži bylo dost jídla na pár dní. Kvůli bombardování budou dnes v noci ulice Paříže vylištěné. Lisette znala tajné cesty a dveře, na které se dalo bezpečně zaklepat. Dokáže je dostat pryč.

„A co Christoph?“ Jacques pohodil hlavou směrem ke dveřím.

Lisette píchlo u srdce. Bylo nebezpečné napsat mu vzkaz, nesmí po sobě a Jacquesovi zanechat nejmenší stopu. Christoph by situaci jen zkomplikoval. Teď byl ideální čas vyrazit. Kousla se do rtu. Christophovi to zlomí srdce, ale copak má jinou možnost?

Explodovala další bomba, tentokrát blíž. Oba sebou trhli. Nosníky Eiffelovy věže se v záři výbuchu krátce zaleskly.

Jacques se otočil k Lisette. „Vážně chceš jít v tomhle ven?“

Lisette pokrčila rameny. „Myslím, že nemáme na výběr. Chtěl bys snad zůstat tady?“

Jacques se rozhlédl po bytě, promnul si strniště na bradě a letmo se usmál. „Ne, radši využiju šanci odejít s tebou.“

Lisette přikývla. Zatáhla závěsy a pohlédla na tašku. Christoph do ní sbalil její kuchařku a pár kousků oblečení. Nic jiného. Zůstala v ní spousta místa na konzervy a hrnec s eintopfem. Při pomýšlení na cestu, která je čekala, její odhodlání mírně ochablo. *Má lásko, doufám, že pochopíš, proč jsem musela odejít.*

² Okamžitě (pozn. překl.)

1

Julia

Květen 2002 – Londýn

Hlediště ve Wigmore Hall bylo prázdné. Julia sevřela područku červeného sametového křesla a doufala, že jí to ticho uklidní. Zavřela oči a snažila se v duchu si přehrát Beethovenovu *Polonézu C dur*, ale nedařilo se jí to.

Pod balkonem, na němž seděla, zabzučel vysavač a ticho prolomil. Znovu zaslechla matčin hlas: „Není čas jen tak posedávat. Na koncert se musíš připravit.“

Byla připravená. Prošla obvyklým rituálem – prostudovala si partituru, přišla včas, vyzkoušela si klavír, poseděla v hledišti – udělala všechno do puntíku jako vždycky. Jenže dnes bylo něco jinak. Dnes jí krev v žilách vibrovala jako křídla ptáka uvězněného za sklem.

Už zde hrála mnohokrát, rok co rok se tu snažila uspět v národních klavírních soutěžích. Nyní tu byla v rámci koncertního turné, které zorganizoval Sebastian. Nervozitou se jí sevřel žaludek. Julia otevřela oči a vstala. Sklopné sedadlo se s bouchnutím zvedlo. Už brzy dorazí publikum.

Její kabelka ležela v salonku pro hudebníky tam, kde ji odložila, i noty, připravené k tomu, aby si je naposledy prošla. Už dýchala volněji. Vyhýbala se pohledu na ostatní účinkující a na fotografie klavíristů, kteří zde hráli před ní: Daniela Barenboima, Edwina Fischera, Angely Hewittové. Byla z nich nervózní.

„Jak se cítíš?“ zeptal se jí Sebastian. Přešel přes salonek. Na sobě měl oblek s jemným proužkem a bílou košili. Díky bohu: je tady. To jí trochu uklidnilo. „Jsi připravená?“

„Skoro.“ Julia protřepala záhyby svých saténových šatů. „Jsou moc dlouhé.“

„To by mohly vyřešit podpatky,“ poradil jí Sebastian s úsměvem.

Sedl si. Utěšovalo ji, že jsou si tak blízcí, pomáhala tomu i skutečnost, že byli téměř stejně staří. Byla prvním umělcem, s nímž před šesti lety podepsal smlouvu, to jí bylo pouhých jednadvacet. Přiletěl tehdy do Bonnu na její recitál, aby ji slyšel hrát. Její vystoupení málem skončilo katastrofou, ale Sebastian naštěstí slyšel dost na to, aby došel k rozhodnutí, že ji chce zastupovat. Byl jedním z nejmladších manažerů v agentuře.

„Na šaty se teď vykašli,“ řekl a prohlédl si ji od hlavy k patě. „Vypadáš úchvatně.“

„Sebastiane...“

Uhladil si manžety. „Vždyť je to pravda, copak ti to nemůžu říct? Zrovna dneska večer se hodí, že ti to tak báječně sluší. Je to další krok na cestě ke královně Alžbětě.“

„Já vím, nepřipomínej mi to pořád.“ Soutěž královny Alžběty Belgické v Bruselu byla jednou z nejprestižnějších mezinárodních klavírních soutěží na světě. Všichni se shodovali na tom, že Juliina hvězda je na vzestupu. Jenže jak stoupala výš, vzduch tam byl čím dál řidší a chladnější a Julii se občas při pomýšlení na to, co všechno to obnáší, zatočila hlava.

Sebastian do ní šťouchl a zasmál se. „No tak, neříkej mi, že jsi nervózní. Taková ostrílená umělkyně jako ty.“

Julia se přinutila k úsměvu. „Samozřejmě, že ne. Nemůžu se dočkat, až budu hrát.“

Sebastian natáhl ruku. „Pojď, odvedu tě na pódium.“

Vedl ji salonkem pro účinkující ke dveřím na jeviště. Teplo jeho dlaně na kříži a černé opony po straně jeviště jí pomohly se soustředit. Za pár vteřin bude na pódii.

„Nezapomeň, že je musíš oslnit,“ nabádal ji Sebastian. Přitáhl si její ruku ke rtům, a než stihla zaprotестovat, jemně ji políbil. Dveře se otevřely a ona vešla na jeviště do záře reflektorů.

Postavila se čelem k publiku a uklonila se. Zazněl potlesk. Sevřel se jí žaludek. Posadila se na stoličku ke klavíru. Nástroj značky Steinway se krásně leskl. *Tobte* všechno už důvěrně znala.

Potlesk utichl. Nezapomeň, že je musíš oslnit, kladl jí na srdce Sebastian. Dělal to většinu svého života: svým uměním vyvolávala slastné povzdechy. Bylo to návykové a *děsivé* zároveň. Dnešní večer nebyl výjimkou.

Začala hrát. Z jejích prstů se linuly úvodní takty Beethovenovy *Polonézy*. Možná to nakonec dobře dopadne.

S tímto pocitem se nedalo nic srovnat. Byla sama v moři hudby. Její tělo se kolébalo na vlnách, nadnášené melodií. Před ní se objevovaly noty a její ruce jako kouzlem věděly, na kterou klávesu udeřit.

Vtom náhle, bez varování, Julii ztuhly prsty. Zpočátku to bylo sotva postřehnutelné. Hrála dál, natahovala dlaň přes oktávy a protančila hudebními frázemi. V duchu jí probleskovaly noty, ale prsty s nimi nestíhaly držet krok.

V uších jí šuměla krev. Úlomky melodie se tříštily a rozpadaly. Bez ohledu na to, jak moc se snažila, hudba se hroutila, přímo tady, přede všemi. Spustila ruce z klávesnice.

Srdce jí bušilo tak silně, že jí mohlo vyskočit z hrudi. Nedokázala hrát před publikem a nedokázala se nikomu podívat do očí.

Vyběhla z jeviště a zakopávala přitom o lem svých šatů. Musí se odsud dostat pryč. Rozrazila požární dveře a utekla ven.

„Julie.“ Sebastian jí následoval na nádvoří. „Proboha, jsi v pořádku?“

„Nevím. Omlouvám se. Nedokážu...“ Dmula se jí prsa. Spustil se déšť, roztrásla se.

„Co se stalo?“ chtěl vědět.

Neměla odvahu mu přiznat, že jí ruce selhaly už jednou předtím, během cvičení před dvěma týdny. Zatlačila tu událost do kouta své mysli a doufala, že už se to nebude opakovat, ale teď... Přepadla ji panika. „Nemůžu se tam vrátit.“

Dotkl se její paže. „Dobře, uklidni se,“ konejšil ji. „Podle mého názoru si člověk může dovolit jednou chybovat, jen mě to udivuje, protože u tebe je to poněkud nezvyklé.“

Julia se snažila zadržet slzy. V žádném případě nesmí dopustit, aby jí tenhle večer zničil kariéru. „Slibuju, že se to už nebude opakovat.“ Ale i poté, co ta slova řekla nahlas, věděla, že to nemůže ovlivnit.

Sebastian jí stiskl ruku. „Dojdu ti pro kabelku a zavolám taxi.“

Nepřestávalo pršet a déšť jí promáčel šaty. Jako zdáli slyšela dalšího klavíristu. Hrál Chopina: dokonale a bezchybně. Z nádhery té hudby jí rozbolelo srdce.

Fischkotelett

1 velká treska
1 ušlehané vejce
4 lžíce strouhanky
po 1 lžičce soli a pepře
1 lžíce pokrmového tuku
3 lžíce hořčice

1. Tresku vykostěte a nakrájejte na filety.
2. Ušlehejte vejce a obalte v něm rybu z obou stran.
3. Obalte rybu ve strouhance.
4. Okořeňte ji solí a pepřem.
5. Osmažte ji na tuku, až je z obou stran dozlatova.
6. Podávejte ji s hořčicí.

2

Julia

Květen 2002 – Londýn

Juliin pokus uvařit něco k jídlu skončil katastrofou. Fazole vykypěly, a tak neobratně otírala omáčku z plotýnky. Už poněkolkáté si procházela Beethovenovu partituru a místo toho, aby se věnovala vaření, snažila se přijít na to, proč ten koncert tak pokazila. Dokonce i rybí prsty, které koupila v supermarketu, spálila na uhel.

Vchodové dveře se s cvaknutím otevřely. Hodila hadr do umyvadla. Už jsou zpátky.

„Co se tu proboha stalo?“ Anna položila kabelku na stůl. Její dcera Daisy zírala na ten nepořádek s vytřeštěnýma očima. „Měla bys odpočívat, zlatíčko.“

„Chtěla jsem připravit svačinu pro svou neteř a úžasnou starší sestru,“ vysvětlila Julia. „Obávám se, že se mi to vymklo z rukou.“

Daisy se zkoumavě podívala na svou matku. „Nemusím to jíst, že ne?“ ujistřovala se.

„Běž se dívat na televizi,“ vyzvala ji Anna. „Přinesu ti svačinu.“

Julii se vytvořil knedlík v krku. Už uběhly tři dny od chvíle, kdy utekla z Wigmore Hall, a přes všechno, co pro ni sestra udělala, Julia nesvedla ani uvařit. Oči se jí naplnily slzami.

„Ach, zlatíčko, jen klid.“ Anna ji objala a její hrubě pletený svetr pošimral Julii na tváři. „V poslední době prožíváš těžké období, trápí tě ty ruce.“

„Moc se bojím, že se to bude opakovat.“

„Já vím.“ Anna odhrnula Julii vlasy z čela a povzdechla si. „Odkakživa ses chtěla prosadit. Už když táta odešel, začala ses velmi intenzivně věnovat klavíru. Bylo ti teprve sedm, byla jsi jen o něco starší než Daisy.“

„Nejspíš proto, že jsem chtěla rozptýlit maminku,“ poznamenala Julia. „Jen si pomysli, Anno, jak moc by byla zklamaná, kdyby mě teď viděla.“

Anna si povzdechla. „Podle mého názoru ji nedokázalo potěšit vůbec nic. Zahořkla, nedokázala se vyrovnat s tím, že táta odešel.“

„Možná by se cítila líp,“ dumala Julia, „kdyby s námi udržoval kontakt.“

Anna znepokojeně stiskla Julii ruku. „To opravdu nedokážu říct.“

Julia si otřela oči a pokusila se vzbopit. Nechtěla, aby si o ni Anna dělala starosti.

„Budu v pohodě,“ řekla. „Za pár týdnů je koncert v Praze, pak v Salcburku. Sebastian si myslí, že ten koncert ve Wigmore Hall můžu hodit za hlavu.“

Pohlédla na své dlouhé prsty a hranaté dlaně. Navenek se zdálo, že je s nimi všechno v pořádku. O tom, že se její obtíže s prsty opakují, se Sebastianovi nezmínila, pouze Anně.

„Co kdyby sis teď od klavíru na nějakou dobu odpočinula a dělala něco jiného? Můžeš se věnovat třeba malování nebo zahradničení. Proboha, taky by ses mohla konečně naučit vařit.“ Anna se zachichotala.

„Nemám čas učit se vařit,“ namítla Julia s úsměvem. Vaření nikdy nebylo její silnou stránkou. „Nezapomeň, že letošní rok je pro mě důležitý. Koná se ta velká klavírní soutěž.“

„Ale musíš si dát pauzu, sestřičko,“ přemlouvala ji Anna a zamračila se. „Vloni po mamčině pohřbu mě Jake přinutil vzít si volno. Udělalo mi to sakra dobře.“

To byla další věc, kterou si Julia vyčítala. Měla být u ní. Jenže místo toho tu noc, kdy matka zemřela, byla na turné, dokonce v cizině. Matka trvala na tom, aby jela. Julia si pamatovala, jak byla bledá, tvář měla dosud pokřivenou po mrtvici a při řeči špatně vyslovovala. „Takováhle šance se ti už možná nikdy nenaskytne,“ přemlouvala ji tehdy máma.

Julia stiskla Anně paži. „Proto jsem vám chtěla připravit svačinu. Abych pomohla, po tom všem, co jsi pro mě udělala. Možná bych měla tu návštěvu u Christoha odložit. Zdržet se trochu déle doma...“

Anna zavrtěla hlavou. „Rozhodně ne. Jestli tě někdo dokáže dát do kupy, je to Christoph.“

Julia Christophu nenavštívila už celý rok. Nedávno mu bylo osmdesát.

Těšila se na to, až bude zase sedět v jeho hudebním pokoji v Bonnu a diskutovat s ním o přínosu italského pianisty a skladatele Ludovica Einaudiho a o akustice v Beethovenhalle. Doufala, že on už bude vědět, co by jejím rukám mohlo pomoci.

„Moc ráda ho zase uvidím,“ připustila.

„Vzpomínáš na to, jak jsi byla nervózní, když jsi tenkrát jela k němu do Bonnu? Nemohla jsi uvěřit, že tak slavný pianista jako Christoph Baumann, přestože už byl v důchodu, se chce vrátit k práci, aby učil ještě jednu, poslední studentku.“ Anna zavrtěla hlavou. „Musela jsi na něj udělat obrovský dojem, když jste se poprvé setkali.“

To byl okamžik, který jí změnil život. Účastnila se recitálu ve Frankfurtu. Po něm se konala recepce, během níž se k ní přiblížil nějaký čiperný stařík – okamžitě poznala, že je to *ten slavný* Christoph Baumann. To ji ohromilo. Ve své sbírce elpíček měla všechny jeho nahrávky a četla každý článek, který na klavírní tematiku napsal. Vyschlo jí v ústech, přestal jí pracovat mozek, ale hned první slova, která pronesl, ji uklidnila.

Nyní se na Annu usmála. „Řekl: ‚Julie, hrála jste mimořádně dobře, uvědomuju si, že jsme se ještě nikdy nesetkali, ale mám velmi zvláštní pocit, jako bychom se znali. Vyprávějte mi o sobě, úplně všechno.‘ Ten den jsme si povídali dlouho do noci.“

„Mám radost, že ho pojedíš navštívit,“ řekla Anna. „Jeho laskavost a pochopení je přesně to, co potřebuješ.“ Odmlčela se. „Ale doufám, že Daniel ještě pořád pracuje v zahraničí. To je určitě poslední člověk, se kterým by ses chtěla za těchto okolností setkat.“

Daniel. Christophův syn. Teď mu musí být tak dvaatřicet: byl pozdní a vytoužené dítě starších rodičů. Christoph vtipkoval, že je dost starý na to, aby byl Danielovým dědečkem. Daniel se jí tu a tam zjevil ve snu, vyděsil ji tím třeba ve tři hodiny ráno, a když se probudila, měla kůži celou horkou. Ještě teď se při pomýšlení na něj červenala.

„Ne, ten tam nebude, nikdy za otcem nejezdí, když jsem u něj já,“ ujistila sestru.

Julia neviděla Daniela šest let, od roku 1996. Promnula si spánky. Pokud by existovala byt' jen sebemenší možnost, že Daniel bude v Bonnu, nejela by tam.

3

Lisette

Květen 1942 – Normandie

Lysander³ se pohupoval na vzdušných proudech nad Lamanšským průlivem a směřoval na jih k francouzskému pobřeží. Lisette měla v náprsní kapse výsadkářské kombinézy obligátní stříbrné kompaktní pouzdro, maličký štít chránící její srdce, a v kufru pro strýčka Příhodu „L tabletu“, kyanidovou pilulku, všitou do lemu sukně. Doufala, že ji nikdy nebude muset použít.

Lisette nebylo její pravé jméno – to bylo pohřbeno před dlouhými měsíci –, Lisette bylo jméno, které používali velící důstojníci a ostatní agenti.

Z jídla, které snědla k večeři, se jí obracel žaludek. Kdyby vařila *ona*, udělala by oblíbenou večeři své babičky: suflé a zeleninový salát. Její babička byla Francouzka, která měla umění přípravy suflé v krvi a nedala si pokoj, dokud ten recept nezvládla skvěle i Lisette. Místo suflé dostala Lisette v jídelně letecké základny tuhé hovězí maso a mrkev rozvařenou na kaši.

Když se letadlo stočilo na východ, zhluboka se nadechla.

„Jsme nad Francií,“ křikl stručně vysazovač, podsaditý muž, který se jí na přistávací dráze základny RAF Tempsford představil jako Harry. Nalil Lisette z termosky horký grog. „Deset minut do výsadku.“

Místo poděkování se jen usmála a rychle do sebe ten nápoj hodila.

Letadlo začalo klesat. Lisette polkla, aby neměla zalehlé uši. Seskok s padákem trénovala na základně RAF Ringway, ale tentokrát měla přistát za frontou nepřítele v okupované Francii.

³ Westland Lysander (Lysander) byl britský armádní spojovací a podpůrný letoun. (pozn. překl.)

Harry zavlékl sponu lanka Lisettina padáku na hák. „Jsi připravená?“

Lisette přikývla. Už je to tady. Není návratu. Harry otevřel poklop v trupu. Dovnitř letadla zavál vzduch. Země vypadala blíž, než čekala. Seděla s nohama visícíma nad prázdným prostorem. Dole zablikalo světýlko.

„Tamhle jsou. Pak ti shodíme zavazadlo,“ zavolal Harry. „Na tři. Jedna, dvě... tři.“

Motory na vteřinu utichly a Lisette náhle padala do tmy. Do nosu jí rychle vnikal vítr. Šňůry se napnuly a vzápětí se padák otevřel. Postroj tak táhl, že jí začalo pálit v podpaží. Točila se dokola, snažila se najít světla a nasměřovat padák směrem k nim.

Země pod ní jako by se bez varování zvedla. Drsně na ni dopadla a padák se jí zamotal kolem nohou. Uslyšela, jak o pár metrů dál žuchl na zem její kufr. Motor letadla postupně zeslábl.

Na Lisette dopadlo světlo baterky a posvítilo jí do očí.

„*Bonjour. Un bon vent pour une chasse au sanglier,*“⁴ oslovil ji mužský hlas.

„Když jsme byli na lovu naposledy, chytili jsme dva,“ odpověděla Lisette francouzsky. To bylo dohodnuté heslo. Vykroutila se ze šňůr padáku.

Muž sklonil baterku k zemi a měkké světlo se po ní rozlilo. Když Lisette neoslňovaly ostré paprsky, viděla, že na ni hledí dvě pronikavě modré oči jakéhosi vysokého muže. „Já jsem Seraphin,“ představil se a podal jí kufr. „Vítej ve Francii.“

Pokyny z Londýna byly přísné a jasně dané. Nebylo povoleno brát si na misi osobní věci, to bylo příliš nebezpečné. Lisettin kufr proto zkontrolovali hned dvakrát, zatímco čekala v anonymním, prostém pokoji na Baker Street.

Jenže ona nemohla odjet z Anglie bez svého zápisníku plného receptů. Měla ho za pasem kalhot a na poslední chvíli ho vytáhla a vsunula do kufru mezi šaty a nylonové spodní prádlo.

Teď, na půdě statku, kam ji Seraphin včera večer přivedl, otevřela Lisette kufr a kuchařku z něj vytáhla. Aby se dostala až sem, vzdala se spousty věcí, včetně své totožnosti, ale té nejcennější se vzdát nedokázala:

4 Dobrý den. Dobrý vítr na lov divočáků. (pozn. překl.)

receptů své babičky. Lisette si je zapisovala do sešitu, když seděla u vydrhnutého dřevěného stolu v kuchyni svých prarodičů v jejich domě v Normandii.

Listovala stránkami. Babička vyrostla v Alasce, mluvila jak francouzsky, tak německy, a po svatbě se přestěhovala do Gerberoy. Také Mathilde, Lisettina matka, mluvila německy i francouzsky, což byl dar, který předala Lisette. Lisettin otec Albert, britský voják, s nímž se matka seznámila během Velké války a usadila se s ním v Anglii, s tím nesouhlasil a své ženě nařídil, aby mluvila jen anglicky.

Za chladných nocí spávala Mathilde v Lisettině posteli, s příkrývkou přetaženou přes jejich hlavy, aby byly v teple, a zakázanými jazyky jí šeptala příběhy z dávných dob. A nešťastnějšími okamžiky Lisettina života byly návštěvy v domě jejich prarodičů v Gerberoy.

Ne, za žádných okolností nemohla odjet bez svých receptů. A vůbec, ta kuchařka byla v souladu s její krycí identitou. Agenti a velící důstojníci jí sice říkali Lisette, ale ostatní lidé ji měli znát jako Sylvii, začínající kuchařku s ambicemi. To byly dvě stránky její nové osobnosti. Dobře si to promyslela, ta kuchařská kniha byla nedílnou součástí ženy, kterou teď Sylvie byla. Přes den bude plít zeleninový záhon a vařit. V noci bude pomáhat místnímu odboji proti Němcům.

Pevně kuchařku sevřela. Německé bomby jí zabily prarodiče a potopily loď jejího snoubence v Lazaire. Když si vzpomněla na Johnnyho slova při posledním loučení, začaly ji pálit slzy v krku. „Vrátím se,“ slíbil jí. Ale teď byl mrtvý.

Lisette zastrčila kuchařku zpět do kufru. Proto je nyní tady ve Francii. Aby je všechny pomstila.

Statkářova žena hodila šalotku do hluboké pánve. Olej zasyčel. Na kovovém tácu na stole ležel králík.

„*Puis-je vous aider?*“⁵ zeptala se Lisette, když sešla ze schodů.

„*Non merci,*“⁶ odmítla pomoc žena.

5 Můžu vám pomoci? (pozn. překl.)

6 Ne, děkuju. (pozn. překl.)

„Umím připravit králíka,“ nabízela se Lisette. Žena ji ignorovala. „Doporučuju upéct ho s rozmarýnem. Můžu vám ho stáhnout z kůže, když mi dáte nůž.“

Tentokrát žena vzhledla. „*D'accord. Très bien,*“⁷ souhlasila.

Lisette zručně nařízla kůži a králíka stáhla. Potom mu úhledně rozřízla břicho a vykuchala vnitřnosti, do růžového masa vetřela máslo a bylinky a položila je na tác se snítkou rozmarýnu z trsu, který visel nad kamny.

„*Merci,*“ poděkovala žena s letmým úsměvem.

Lisette si zašla umýt ruce ven pod pumpu. Smyla z nich krev z králíka a ta se vsákla do bahna.

„Tak jsem slyšel, že pomáháš v kuchyni.“ Seraphin vyšel z domu s pouzdrém na fotoaparát přehozeným přes rameno. Opřel se o kamennou zeď a usmál se. „Tvoje kulinářské schopnosti na ni udělaly dojem.“

V Londýně Lisette sdělili, že její velící důstojník ve Francii je velmi zkušený. Když si teď Seraphina prohlížela v denním světle, měl úžasné modré oči, přátelský, upřímný pohled, a Lisette instinktivně poznala, že mu může věřit.

Otřepala si ruce, aby si je osušila. „No, za to musím poděkovat své babičce, škole veřejného stravování a učení v *Savoji*.“

Seraphin se usmál. „Slyšel jsem, že právě tam tě objevilo Oddělení pro zvláštní operace⁸. Když tě slyšeli mluvit u stolu švýcarských diplomatů francouzsky i německy jako rodilá mluvčí.“

Lisette zrovna vysvětlovala hostům, proč je tak složité uvařit dobré křepelčí consommé. Neuvědomila si, že ji poslouchá ještě někdo další. Po směně ji oslovil nějaký muž a nabídl jí práci překladatelky. Během rozhovoru v Baker Street o týden později zjistila, že ta role zahrnuje mnohem víc.

„Nemohla jsem se dočkat, až sem dorazím,“ řekla Lisette.

„A my jsme rádi, že jsi tady,“ odpověděl Seraphin. Vytáhl fotoaparát. „A teď se postav tamhle, k té nabílené zdi. Potřebuju tě vyfotit.“

7 Tak jo. Dobře. (pozn. překl.)

8 Special Operation Executive, Oddělení pro zvláštní operace, zvláštní sekce britské zpravodajské služby MI6, založená během 2. světové války a zaměřená na boj nestandardními metodami, např. špionáže, sabotáže (pozn. překl.)

Lisette udělala, co jí řekl.

„Hotovo,“ konstatoval. „Nechám je vyvolat, budou to fotky na tvé doklady.“

„Ty jsi fotograf?“ zeptala se Lisette. Fotoaparát vypadal velmi profesionálně.

„Byl jsem, před válkou,“ potvrdil a nasadil zpět krytku objektivu. „Teď je ta práce mé krytí. Svatby, křtiny: stačí jedno cvaknutí a zaznamenáš vzpomínky.“

„Popravdě řečeno se nerada fotím,“ přiznala Lisette. Seraphin se usmál. „Moje dcera taky. Když se ji snažím vyfotit, pořád se vrtí a pokouší se slézt mámě z klína.“ Ohlédl se přes rameno. „Poslouchej, obávám se, že došlo ke změně plánu.“

„Jak to myslíš?“ Lisette se zamračila. Ze stodoly bylo slyšet, jak prasa ta ryjí ve žlabu.

„Pojedeš do Paříže. Potřebujeme tam agenta, který by doručoval zásilky a naslouchal informacím.“

„Do Paříže?“ podivila se Lisette. „Myslela jsem, že chtějí, abych vyhodila do povětří železnici.“

„V jisté restauraci se objevilo volné místo. Tamní šéfkuchař podporuje naši věc. Souhlasil s tím, že tam můžeme nasadit našeho člověka, pokud bude mít potřebnou kvalifikaci,“ vysvětlil a ukázal na Lisette prstem. „V Paříži teď večeří mimo domov jen Němci a kolaboranti. Je to pro tebe ideální příležitost stát se našima očima a ušima.“

Paříž. Samotné centrum německé okupace Francie.

„Co je to za restauraci?“ chtěla vědět.

„U *Maxima*. Slyšela jsi o ní? Němci se tamního jídla nemůžou nabažit, a když víno teče proudem, rozpovídají se.“

Samozejmě, že o ní slyšela. U *Maxima* byla jednou z nejluxusnějších restaurací v Paříži. Za normálních okolností by pro ni byla práce u *Maxima* báječnou příležitostí. Ale teď byla válka. Nepracovala by tam proto, aby se učila od jedněch z nejlepších kuchařů na světě, ale proto, aby vařila pro Němce.

„Myslela jsem, že *Maxima* teď vede Horcher,“ řekla Lisette.

Všichni v kuchyni *Savoje* mluvili o tom, jak nacisté vyhnali majitele,

Vaudablesovy, a na jejich místo nasadili uznávaného německého restaurátéra Ottu Horchera.

„To je pravda,“ potvrdil informaci Seraphin, „a právě proto je pro nás tahle restaurace tak zajímavá. Má chráněný status.“

Lisette polkla. Nebyl to zrovna druh válečné práce, jaký si představovala, ale bylo to přesně to, co si přála: být v samém srdci dění a mít možnost něco změnit.